

Arrest

nr. 294 145 van 14 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 7 april 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker genoot internationale bescherming in Griekenland, maar reisde op 13 mei 2018 naar België waar hij op 15 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 februari 2019 een beslissing waarbij het in punt 1.1. vermelde verzoek onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 19 september 2019 (RvV 19 september 2019, nr. 226 320).

1.3. Verzoeker diende op 14 januari 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal trof op 24 februari 2020 een beslissing waarbij het volgende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoeker diende op 6 oktober 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 april 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 24 april 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.10.2020 werd ingediend en geactualiseerd op 21.03.2023 en 27.03.2023 door :

Q.(…), S.(…) M.(…) (R.R.: …)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te (….) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 15.05.2018 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 28.02.2019 afgesloten als zijnde onontvankelijk door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 24.09.2019 oordeelde de raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) het beroep als verworpen. Op 14.01.2020 diende betrokkene een tweede VIB in. Dit werd onontvankelijk verklaard op 24.02.2020 door het CGVS. De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 4 maanden voor het eerste VIB en iets meer dan 1 maand voor het tweede VIB– was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene haalt aan dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt en verwijst naar art. 8 van het EVRM, waarbij hij tevens verwijst naar het in België opgebouwde privéleven dat beschermd wordt. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Betrokkene haalt aan dat, indien hij zijn aanvraag dient in te dienen in Griekenland, hij zijn huidige studie zou moeten stopzetten. Echter, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- en/of leerplichtig is. Bij een inschrijving aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling kan betrokkene op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij zijn studies niet kan verderzetten in Griekenland. Tot slot heeft betrokkene steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkene haalt aan dat hij maar 10 maanden in Griekenland verbleef tegenover 2,5 jaar in België. Echter, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene dient aan te tonen dat het voor hem “bijzonder moeilijk” is om terug te keren naar Griekenland (Raad van State nr. 112.863 van 26.11.2002).

Betrokkene verklaart dat het onmogelijk is voor hem om terug te keren naar Afghanistan omdat zijn leven er in gevaar is, waardoor hij internationale bescherming verkreeg in Griekenland. Hij haalt aan dat het voor hem “bijzonder moeilijk” is om de aanvraag te doen vanuit Griekenland omdat hij verregaand is geïntegreerd in België en door de moeilijke situatie in Griekenland voor mensen met internationale bescherming, waarvoor hij verwijst naar een rapport (AIDA Country Report: Greece – update, juni 2020, file:///C:/Users/Alexander/Downloads/aida_gr_2019update%20(2).pdf). Wat betreft de moeilijke situatie in Griekenland voor mensen met internationale bescherming en de verwijzing naar het rapport, hierbij dient vermeld te worden dat het rapport waarnaar verwezen wordt niet in de bijlagen is toegevoegd. Bovendien

dient gemeld te worden dat betrokkene de verwijzing naar het rapport niet toepast op zijn eigen situatie. Het louter verwijzen naar een rapport volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanzien te worden. Verder legt betrokkene geen bewijzen neer die de bewering kunnen staven dat mensen met internationale bescherming in een moeilijke situatie verkeren in Griekenland. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat betreft de duur van zijn verblijf (2,5 jaar) en zijn elementen van verregaande integratie (dat betrokkene sinds 2018 in België verblijft, de vrienden- en kennissenkring van betrokkene, dat betrokkene Nederlands lessen heeft gevolgd bij Emmaüs Aalter, dat betrokkene een beroepsopleiding volgt bij het VTI Brugge voor keukenmedewerker, de diverse getuigenverklaringen, dat betrokkene hier heeft gewerkt om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien, dat betrokkene niet ten laste zou vallen van de sociale bijstand), de buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr. 112.863 van 26.11.2002).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"Il. 1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenfinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

De thans bestreden beslissing stelt immers:

(...)

Eerst en vooral studeert de verzoekende partij voor keukenmedewerker in het VTI te Brugge. Dit betreft geen hoger onderwijs.

Nochtans stelt de wetgeving inzake studentenvisa (artikel 58 VW):

“Art. 58.[1 Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder: 1° student: een onderdaan van een derde land die door een Belgische instelling voor hoger onderwijs is aanvaard en aan wie een machtiging om langer dan negentig dagen in het Rijk te verblijven is verleend om een voltijdse studie te volgen; 2° voltijdse studie: een inschrijving tot een opleidingsprogramma voor hogere studies dat ten minste 54 studiepunten omvat, of een inschrijving tot een opleidingsprogramma voor hogere studies waarvan het creditsaldo lager is omdat de student zich in zijn laatste studiejaar bevindt of omdat de student buiten zijn wil geen hoger aantal studiepunten kan opnemen, of een voorbereidend jaar dat ten minste 12 lessen per week omvat gedurende een studiejaar; 3° instelling voor hoger onderwijs: een door de bevoegde overheid erkende instelling die bevoegd is om hogere studies te organiseren en bevoegd is om de daarmee overeenstemmende titels, academische graden, diploma's en certificaten uit te reiken; 4° hogere studies: elk opleidingsprogramma van het hoger onderwijs dat afgesloten wordt met een titel, academische graad, diploma of certificaat dat overeenstemt met het niveau 5, 6, 7 of 8 van de kwalificatiestructuur zoals vastgesteld door een van de drie Gemeenschappen;”

(...)

Haar studie betreft dus geen hoger onderwijs en komt niet in aanmerking voor een studentervisum.

Ten tweede stelt de verwerende partij dat betrokkene niet heeft aangetoond zijn studies niet in Griekenland te kunnen verderzetten. Alles begint uiteraard met het beheersen van de Griekse taal.

Zo haalde zij het AIDA Country Report: Greece – Update, juni 2020 aan waaruit blijkt:

p. 222:

A number of Greek language classes are provided by universities, civil society organisations and centres for vocational training. However, as noted by UNHCR, “the lack of Greek language classes, which most perceive to be required for integration, was a commonly referenced issue”.¹⁰⁷⁸

Het argument dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf is een non argument. De verzoekende partij kwam hier toe als minderjarige en volgde verder onderwijs. Het is logisch dat zij deze wil afwerken en dit aanhaalt als een buitengewone omstandigheid. Eigenlijk zegt de verwerende partij aan alle minderjarige vreemdelingen dat zij, hoewel schoolplichtig, toch hun best niet moeten doen alvorens zij zeker zijn dat zij erkend worden. Dit slaat nergens op en vormt geen gedegen antwoord. Aldus is ook dit geen deugdelijk motief.

Evenmin kan deze motivering voorgaande verkeerde appreciaties (mogelijkheden studentervisum en verderzetten studie in Griekenland) repareren.

II.1.2. Ook het opgebouwde privéleven in België werd niet correct onderzocht. Doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde buitengewone omstandigheden aan te nemen, werden zowel haar vele vrienden en kennissen in België (zie getuigenverklaring), haar scholing en haar arbeidsprestaties, zelfs haar liefdesrelatie (zie verklaring van mevrouw N. M.).

Belangrijk in kwestie is dat de belangenafweging ten aanzien van Griekenland dient te gebeuren (land waar hij slechts 10 maanden was), terwijl hij nu reeds sinds 13 mei 2018 in België verblijft.

De belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft, is dus sowieso niet (correct) gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van “die documenten” geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori-motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet

precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat zelfs bij voortgezet illegaal verblijf of een eerste aanvraag tot toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst.

Nochtans er hier de facto niets geanalyseerd door de verwerende partij met het argument dat dit behoort tot de grondheidsfase van het onderzoek, dat nu niet aan de orde zou zijn:

(...)

De verwerende partij vergist zich bovendien aangaande de verblijfsduur in België, want zij spreekt over 2,5 jaar (= moment aanvraag regularisatie), terwijl het op het moment van de beslissing bijna 5 jaar was. Ook dit illustreert weer de foutieve feitengaring in dit dossier.

Zo stelde de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd. Nochtans zijn dit tevens buitengewone omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdig, omdat ze voor onbepaalde duur een breuk in het privéleven dreigen te bewerkstelligen. De verwerende partij heeft hier niet afdoende over gemotiveerd, louter en alleen omdat zij (verkeerdelijk) weigerde het bestaan van buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

II.1.3. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. *In casu* werd door toedoen van de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren die de indiening van de aanvraag in België konden rechtvaardigen.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 oktober 2020:

“II. BUZONDERE OMSTANDIGHEID DIE ERTOE LEIDT DAT DE AANVRAAG IN BELGIË WORDT INGEDIEND

De Raad van State verduidelijkte het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt (R.v.St., nr. 198 769 van 9 december 2009) :

“buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz

Buitengewone omstandigheden verwijzen dus niet alleen naar de loutere onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, doch tevens naar de situatie waarin dat als "bijzonder moeilijk" dient te worden aanzien.

Client wenst hieronder dan ook de buitengewone omstandigheden in zijn hoofd te verduidelijken.

Client dient huidige aanvraag in vanuit België, omdat het voor hem thans onmogelijk is om deze aanvraag vanuit zijn land van herkomst, Afghanistan, in te dienen. Hij kreeg immers internationale bescherming in Griekenland omdat zijn leven in Afghanistan in gevaar is.

Het is voor client tevens "bijzonder moeilijk" om dit vanuit Griekenland te doen omwille van twee redenen:

- *Client is immers verregaand geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij zou aldus zijn vrienden- en kennissenkring moeten achterlaten voor onbepaalde tijd en zijn huidige Studie moeten stopzetten;*
- *De situatie in Griekenland is voor mensen met internationale bescherming bijzonder moeilijk (zulks wordt onder meer bevestigd in het AIDA Country Report : Greece - update juni 2020, zie file:///C:/Users/Alexander/Downloads/aida_qr_2019update%20(2).pdf)."*

2.7. Verzoeker verwijst in de eerste plaats naar zijn integratie in België ter rechtvaardiging van de indiening van zijn aanvraag op Belgisch grondgebied. In zijn beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent het volgende:

"Betrokkene haalt aan dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt en verwijst naar art. 8 van het EVRM, waarbij hij tevens verwijst naar het in België opgebouwde privéleven dat beschermd wordt. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM."

Met betrekking tot de 'stopzetting' van zijn studies wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Betrokkene haalt aan dat, indien hij zijn aanvraag dient in te dienen in Griekenland, hij zijn huidige studie zou moeten stopzetten. Echter, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- en/of leerplichtig is. Bij een inschrijving aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling kan betrokkene op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij zijn studies niet kan verderzetten in Griekenland. Tot slot heeft betrokkene steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen"

In zijn middel hamert verzoeker erop dat hij studeert voor keukenmedewerker aan het VTI in Brugge en dat dit geen hoger onderwijs betreft, waardoor deze studie geen aanleiding zou kunnen geven tot een studentenvisum. In de beslissing wordt echter enkel vastgesteld dat de 'stopzetting' van de huidige studies geen buitengewone omstandigheid vormt in hoofd van verzoeker aangezien hij niet langer leerplichtig is. Verzoeker acht de overweging betreffende de precaire aard van zijn verblijfssituatie geen deugdelijk motief, hoewel hij reeds sedert 19 september 2019 - na de verwerping van zijn beroep door de Raad - diende te weten dat zijn verblijf en scholing op zeer losse schroeven stonden. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker dit als een "non-argument" bestempelt. Voorts wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoeker in aanmerking kan komen voor een studentenvisum in geval van "een inschrijving aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling". Nergens in de beslissing wordt gesuggereerd dat verzoekers huidige opleiding aanleiding zou kunnen geven tot het afleveren van een studentenvisum. Verzoeker weerlegt bovendien de vaststelling niet dat hij in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet aangetoond heeft dat de opleiding 'keukenmedewerker' niet zou kunnen worden gevolgd in Griekenland. Waar verzoeker thans in zijn middel een voortzetting van de studies in Griekenland onredelijk acht omwille van de noodzaak van het beheersen van de Griekse taal, merkt de Raad op dat verzoeker dit argument niet had aangevoerd in zijn aanvraag. Ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoeker van Afghaanse origine is en het volgen van een opleiding in België eveneens de kennis van een vreemde taal (*in casu* Nederlands) vereist. In zoverre verzoeker de in zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheid in zijn middel verder uitwerkt, dient te worden aangestipt dat hij niet redelijkerwijs kan verwachten dat in de beslissing zou worden gemotiveerd over argumenten die hij pas nu naar voor schuift. Terloops merkt de Raad betreffende de voorgehouden 'stopzetting' van de studies op dat verzoeker zich desgevallend tijdens de schoolvakantie naar Griekenland zou kunnen begeven om de aanvraag in te dienen.

2.8. Vervolgens levert verzoeker kritiek op de beoordeling van zijn privéleven in België, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Het privéleven betreft het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). Deze term neemt soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu op (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maken integraal deel uit van het begrip “*privéleven*” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker houdt voor dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven omdat hij ondertussen sinds 13 mei 2018 in België verblijft, terwijl hij slechts gedurende een 10-tal maanden in Griekenland verbleef. De Raad wijst erop dat onderhavig geval geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, waardoor enkel dient te worden onderzocht of er in hoofde van de overheid een positieve verplichting ontstaat om verzoeker zijn privéleven in België verder te laten ontwikkelen. Indien dit privéleven echter werd opgebouwd tijdens illegaal (of precair) verblijf, is de weigering om naderhand een verblijfstitel af te leveren slechts in zeer uitzonderlijke gevallen strijdig met artikel 8 van het EVRM (zie EHRM, 9 mei 2023, *Ghadamian t. Zwitserland*, nr. 21768/19, §46). Verzoeker kan geen rechten putten uit zijn onregelmatig verblijf in België gedurende de laatste jaren, waardoor de beslissing geen blijk geeft van foutieve feitengaring doordat enkel rekening werd gehouden met de periode van (precair) verblijf die zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voorafging.

Zoals in de beslissing wordt aangestipt, dient verzoeker in wezen aannemelijk te maken dat het opgebouwde privéleven in België van die aard is dat het de indiening van de aanvraag vanuit Griekenland ‘bijzonder moeilijk’ zou maken. De bestreden beslissing bevat op dit punt wel degelijk een belangenafweging, waarin het volgende wordt gesteld:

“Hij haalt aan dat het voor hem “bijzonder moeilijk” is om de aanvraag te doen vanuit Griekenland omdat hij verregaand is geïntegreerd in België en door de moeilijke situatie in Griekenland voor mensen met internationale bescherming, waarvoor hij verwijst naar een rapport (AIDA Country Report: Greece – update, juni 2020, file:///C:/Users/Alexander/Downloads/aida_gr_2019update%20(2).pdf). Wat betreft de moeilijke situatie in Griekenland voor mensen met internationale bescherming en de verwijzing naar het rapport, hierbij dient vermeld te worden dat het rapport waarnaar verwezen wordt niet in de bijlagen is toegevoegd. Bovendien dient gemeld te worden dat betrokkene de verwijzing naar het rapport niet toepast op zijn eigen situatie. Het louter verwijzen naar een rapport volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanzien te worden. Verder legt betrokkene geen bewijzen neer die de bewering kunnen staven dat mensen met internationale bescherming in een moeilijke situatie verkeren in Griekenland. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat betreft de duur van zijn verblijf (2,5 jaar) en zijn elementen van verregaande integratie (dat betrokkene sinds 2018 in België verblijft, de vrienden- en kennissenkring van betrokkene, dat betrokkene Nederlands lessen heeft gevolgd bij Emmaüs Aalter, dat betrokkene een beroepsopleiding volgt bij het VTI Brugge voor keukenmedewerker, de diverse getuigenverklaringen, dat betrokkene hier heeft gewerkt om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien, dat betrokkene niet ten laste zou vallen van de sociale bijstand), de buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet

op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr. 112.863 van 26.11.2002)."

2.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens onvoldoende zou hebben onderzocht, de feiten onjuist zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN